

Φυλάγοντάς το, ἐγὼ τὸν σκότωσα μονάχη
 Κ' ἐφάνηκα σωτήριο φῶς καὶ σένα τότες.
 Καὶ τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ σπιτιοῦ προδότρα
 Ἦρθα μαζί σου στὴν Ἰωάννα, καὶ τὸν Πελία
 Βέζω νὰ τὸν σκοτώσουνε τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ του
 Μὲ τρόπο, προμερῶτατο, κάκιστα φόνος
 Νὰ μὴν ἔχῃς. Κι ὅμως σὺ, ἔστερ' ἀπὸ τόσα,
 Τῶν ἀνθρώπων ἀγχοστός, τόρα μὲ ἀτιμάζεις
 Πατέρα σου παιδιῶν καὶ γὰρ γυναικὰ παίρνεις
 Γιατὶ ἂν εἴσαν ἀτεκνὸς καὶ ἀγαπούσες ἄλλοι,
 Κάποιο συμπάθειο θάχῃς! Αὐτιπὸν τοῦ κάκου οἱ ὄρκοι,
 Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω—ἐνῶ τὸ ξέρεις
 Τὸς ὄρκους πῶς δὲ φυλάζεις—ἂν δὲν πιστεύεις
 Τὸρα πλὴν στὴ δύναμη τῶν θεῶν ποῦ ὀρκίστηκες
 Ἡ μήπως κυβερνοῦν νίσι νόμοι τοὺς ἀνθρώπους!
 Ἄλοιομο! Χέρι δεξι, ποῦ ἀπλώνῃς τόσες
 Φορὲς σὺ νὰ ὀρκίστηκες καὶ γονατὰ μου, πόσο
 Μάστιχα ἐμολογηθήκαμε ἀπ' ἕναν ἀτιμο ἄντρα,
 Καὶ καθ' ἑλπίδα ἐχάσαμε στὸν κόσμο ἐτοῦτο!
 Ἔλα, ἐδῶ τόρα νὰ σοῦ εἰπῶ σὲν νάσαι φίλος—
 Ἄν καὶ δὲν ἐλπίζουμε τίποτ' ἀπὸ σένα.
 Μὰ νὰ δείχτῃς χειρότερος, θὰ σ' ἐρωτήσω:
 Κατὰ ποῦ νὰ πάω; Στὸ πατρικὸ μου σπιτί,
 Ποῦ μ' ἔλη τὴν πατρίδ' ἀτίμακα γιὰ σένα,
 Ἡ στὴν δυστυχισμένη κόρη σου Πελία;
 Τοῦ γόνιου τὴ φρονισσὰ θὰ καλοδεχτοῦνε!
 Γιατὶ εἶσαι μὲ κακάντησε; τῶν ἐδικῶν μου
 Νὰ γίνω ἐχθρὸς κ' ἐναντίους μου νάχω, ἀπὸ σένα
 Ὅσους δὲν εἴτανε σωτῆρὸς νὰ βλάψω!
 Καὶ γι' ἀντίχρησιν στὴς χερσὲς μου τίς τόσες
 Στὴν Ἑλλάδα μ' ἔκρινες πολυζηλεμένη
 Καὶ, σὲν ἄντρας ὀχυρῆστος καὶ πιστός, μὲ ρίχνεις
 Στους πέντε ὄρκους, τόρα ἐδῶθ' ἀποδιωγμένη,
 Πικρότερη μὲ τὰ παιδιὰ σου μόνη μόνη!
 Ὡ Δία, γιατί τὸ ψεύτικο χρυσῶφ' οἱ ἀνθρώποι
 Νὰ γνωρίζουν ἔδωκες φανερὰ σημάδια,
 Καὶ νὰ διακρίνουν τὸν κακὸ τὸν ἀνθρώπο ἐνῆ,
 Μὴ σ' ἕνα στὸ κορμί του ἐλάραξες σημάδι;

ΧΟΡΟΣ:

Ἄρα οἱ δικαί μὲ πρὸς δικούς μαλλώνουν μεταξὺ τους
 εἶνε δυσκολοχρήστρητη καὶ προμερ' ἑργή τους.

(ἐκολούθει)

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Σκιας ἔχει δίκιο σ' ὅσα γράφει γιὰ τὴ γλώσσα
 μέσα στὴ φυλλάδα του.
 — Αὐτὸ μὰς τὰποκάλυψε ὁ κ. Γρ. Βενόπουλος σὲς
 «Ἀθήνες» τῆς Δευτέρας.
 — Ἐφέρε τὴν γὰρ γιατί ἔχει δίκιο ὁ κ. Σκιας; Γιὰ ὅ-
 νομα τοῦ Θεοῦ, μὴ γελᾶστε! Ὁ κ. Σκιας ἔχει δίκιο
 γιατί... χαίρετε τὸν κ. Βενόπουλο!
 — Κι ὅποιος χαιρετᾷ τὸν κ. Βενόπουλο — κατὰ τὸν
 κ. Βέρν. πάλι—μπορεῖ νὰ λέει καὶ τίς μεγαλύτερες κου-
 ταμάρες καὶ νάχει δίκιο.
 — Scripta manent καὶ κοιτάχτε τὸ φύλλο τῶν «Ἀ-
 θηνῶν» ποῦ ἀναφέρουμε παραπάνω.
 — Στὸ ἴδιο φύλλο μὰς ἔδωκε καὶ μιὰ σημαντικὴ πλη-
 ροφορία ὁ κ. Βέρν. Πῶς σὲ λίγο δηλ. συμπληρώνει καὶ ἡ
 ἀφεντιά του τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του. Συγχαίρησε με-
 γάλῃ στὴς λαχαναγορὲς τῆς Ἑυρώπης!
 — Λένα, πῶς ὁ κ. Μπενῆ-Φάλτης θὰ παραιτηθεῖ
 γιατί λογόφερε μὲ τὸν κ. Λεβίδη.
 — Δυπηρότατο αὐτό. Ἐμεῖς θὰ προτιμούσαμε νὰ πα-
 ραιτηθεῖ ἄλλοτε τοῦ Γ' υπουργοῦ καὶ νὰ μείνει ὁ κ. Μπενῆ-
 Φάλτης ποῦ γάνωσε μερικῶνα τενακέδων τὸ μυαλὸ κ'
 ἔβαλε ἀρετοῦς τσαρλατάνους στὴ θέση τους,
 — Ἄλλος φοβερός πολέμιός, μαθαίνουμε, τῶν μαλ-
 λιαρῶν ἐφεύρωσε, ὁ κ. Δημητράκης Σακελλάριος, ὁ τυ-
 πογράφος.
 — Τέτια ψύχωση ἔχει ὁ ἀνθρώπος ποῦ φαντάζεται καὶ
 τὸ Μιστριώτη μαλλιαρό.

— Ἰδὸν γιὰ τὸν κ. Κίμωνα Παναθήναιον παραδέχεται
 πῶς γράφει γλώσσα μὲ παραπληρωμένη.
 — Ἰδίαι ὁ Κανελίδης ἔρχισε νὰ τὰ βάζει μὲ τὸν Ρω-
 σσοὺ κὸ δὲ ἀ χ τ ο υ λ ο καὶ κατ' ὅσον βλέπει παντοῦ.
 — Ὁ βλογοκλειόμενος πῶς οἱ Γραπνοὶ ζεῖ
 ὁχι-μονάχη δάχτυλο μὰ οὐκ ἐνὶ Ρωσσοῦ κοντεύουν νὰ
 μὴν ἀφήσουν;
 — Ἡ «Ἐσπερινή» κερμαίνει καὶ τὸ συγνοφονάζει
 γιατί ἐπὶ τὴν γράφει τῆς ἀπέναντι στοῦ Βασ. Σταύλου.
 — Τῆς εὐχάριστα τοῦ χρόνου νὰ τὰ πῆι καὶ μέσα
 στοῦ Στρωλάου, ἀφοῦ μάλιστα θὰ βρούμεται τόσο σιμὰ καὶ
 δὲ πῶς πληρώσει πολλὰ χαρμάλιατα.
 — Ὁ κ. Παπαλεξαντῆς θαυμάζει τὰ ποιήματα τοῦ κ.
 Παπῆ. Φυσικώτατο αὐτό, ἀφοῦ καὶ ὁ κ. Παναῖς δὲν τῆρει
 γιὰ τίποτα νὰ θαυμάσει τὴν κριτικὴν τοῦ κ. Παπαλεξαντῆ.
 — Στὰ φτηνὰ βιβλία μὲς μπηχαν' οἱ «Μοσικὲς» τοῦ
 κ. Κωστή Πασαγιάννη.
 — Τὰ διαλεγτὰ αὐτὰ ἀγγέλματα, καλλιτεχνικὰ τυπω-
 μένα, τὰ κουλάμε μὲ ἀραχμῆ, καθὼς καὶ τὰλλα.
 — Τὸ Πηλημελειοδικεῖο μὰς φέρτωσε προχθὲς και-
 νοῦσιο-ἴθνη μάρτυρα στὴν εὐχὴ μας, τὸν κ. Πάω.
 — Ἐβῆ γι' ἄλλος, σου λέει ἄλλος, φυλακὴ καὶ χίλιες δραχ-
 μούλες πρό τῆρας. Μὲ τέτια προσόντα καὶ Φήγιος Φεραῖος
 γίνεσαι!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ρωσοῦν, Κολοκοτρῶνη, τί νὰ δείχνῃς
 Κι ἄγριε τίς ματιές σου ποῦ νὰ ρίχνῃς...
 Μιστήριό μεγάλο καὶ τρανὸ!
 Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ ρώταρα μονάχη:
 Ἄν σ' ἔβλεπαν καὶ πάλι ζωντανό,
 Τί θάκινε γιὰ τοὺς Ρωσοὺς σου τάχα;

Ζωντανέφε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ στόμα
 Τοῦ Στρατηγοῦ κι ἀκούω νὰ λέῃ ἀέλω
 Ἄγια ποῦ κλείνουν καὶ θυμὸ καὶ κόπο:
 Τοῦ θάνατου γιὰ χάριθ θὰ ζητοῦσα.
 Στὰ χάλια σας τὰ μάτια νὰ σφαλαῖσα
 Καὶ νάνοιγα τὰ δῶά μου χέρια μόνο.

ΕΝΑΣ.

ΦΩΣ

Ἐνας Ρωσσοὺς ἐπιστήμονας μελέτησε καὶ βρήκε,
 λέει, πῶς τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς εἶναι τὸ καλύτερο φῶς γιὰ
 τὰ μάτια. Ἡ ἀρχὴ του εἶναι πῶς ὅσο λιγώτερο ἀνοι-
 γοκλείς τὰ ματόφυλλα, τόσο καλύτερο θὰ πῆι πῶς εἶναι
 τὸ φῶς. Βρήκε λοιπὸν ὁ Ρωσσοὺς πῶς τὰ ματόφυλλά
 μας ἀνοιγοκλείνουν κάθε λεπτὸ κατὰ τὴν ἀκίλουθη ἀνα-
 λογία, δηλαδή.

Μὲ κερί 6, 8 φορές
 μὲ γάλα 2, 8 φορές
 μὲ ἡλεκτρικὸ 1, 8 φορές.

Κάπου ὅμως πρέπει νὰ σεῖαῖσε τοῦ κ. Ρωσσοῦ
 ἡ λογική. Γιατὶ βρήκε ἀκόμα πῶς μὲ τῆς ἡμέρας τὸ
 φῶς ὁ ἀνθρώπος ἀνοιγοκλεί τὰ ματόφυλλα του 2, 2
 φορές τὸ λεπτὸ, ποῦ κατὰ τὴ θεωρίαν του θὰ πῆι πῶς
 ὁ ἥλιος εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἡλεκτρικὸ φῶς!

Τὸ καλύτερο φῶς γιὰ τὰ μάτια εἶναι ἡ μέρα, καὶ
 μὴν τὸ κουνάτε. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ δοκιμάσει.
 Γιατὶ μπορεῖ νὰ διαβάσει 6 καὶ 8 ὥρες μὲ τῆς ἡμέ-
 ρας τὸ φῶς, καὶ ἀφοῦ κοιμηθεῖ, θὰ σηκωθεῖ μὲ ζωντὰ
 καὶ ξεκουρασμένα μάτια. Ἄν ὅμως διαβάσει καὶ 4
 ὥρες μὲ τὸ λαμπρότερο ἡλεκτρικὸ, τὰ μάτια του τὴν
 ἄλλη μέρα θὰ εἶναι κουρασμένα, ἴσως κάκιστα, ἴσως
 καὶ συμπλασμένα.

Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι σωστὸ πῶς ὅσο λιγώ-
 τερο ἀνοιγοκλείς τὰ μάτια, τόσο καλύτερο εἶναι
 τὸ φῶς. Ὅποτε, ἂν τὰ εἴχῃς ἀδιάκοπα ἀνοιχτὰ τὰ μά-

τια σου, ἀφοῦ θὰ εἴτανε σημάδι πῶς τὸ φῶς εἰκίνη
 τὴν ὥρα εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σένα. Μὰ ὡς τόσο δὲν
 εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ τὸ ἀνοιγοκλείμα χρησιμεύει νὰ σοῦ νο-
 τίξει καὶ νὰ σοῦ παστρέβει τὴν ἀπανωσιὰ τοῦ ματιοῦ.
 Ἐγὼ ὑποθέτω πῶς τὸ καλύτερο ἀνοιγοκλείμα εἶναι τό-
 σο ὅσο μὰς προξενεῖ ὁ ἥλιος, καὶ πῶς τὸ ἀργότερο
 ὅπως καὶ τὸ συχνότερο εἶναι βλαβερό.

Τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς ἴσως μὰς εἶναι τὸ καλύτερο ἀπὸ
 κάθε ἄλλο τεχνητὸ φῶς. Εἶναι ὅμως πάλι ζήτημα ἂ
 δὲν ἔχει καὶ τὰ κακά του τὰ ἔμμεσα. Γιατὶ ἀπ' ὅσα
 βρήθηκε, ἄρχισε μὲ τὰ σωστά του ὁ κόσμος νὰ κάνει
 νύχτα μέρα, καὶ ἀφοῦ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι πολὺ
 βλαβερό. Μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀδυνατέφουν καὶ θὰ γερνοῦν
 τὰ μάτια μας πολὺ πρὸς νωρὲς, ἢ καὶ λίγο λίγο θὰ
 γεννιόμαστε κληρονομικὰ μακροβώρηδες ἢ ἀδυνατοβώρη-
 δες. Στὸν πόλεμο τῆς Ἀφρικῆς βρέθηκε πῶς οἱ Βέρη-
 δες σημάδεθαν πολὺ καλύτερα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, καὶ
 ἡ ἰδέα εἶναι πῶς ἔχουνε τὰ μάτια πρὸς γέρα, ἐπειδὴς
 ἀρχίζοντας τὴ δουλιὰ τους μὲ τὰ χαρμάτα κουρνιά-
 ζουνε μὲ τίς ὀρνιθες, σὲ χωριανοὶ ποῦ εἶναι. Ἄν εἶναι
 ἔτσι, ἀ λογαριάζουμε δηλαδή τὰ ἔμμεσα ἀποτελέσματα
 ἴσως τὸ καλύτερο φῶς εἴταν τὸ θυμικὸ, τὸ φῶς ἀπὸ τὰ
 ζῶα ποῦ καίγανε στὸ τζόκι (πυρὸς ἀσπῆ). Ἰλιάδ. Ι.
 206). Γιατὶ τέτιο φῶς σ' ἀνάγκαιε τὴ νύχτα νὰ μὴ
 μεταχειρίζεσαι παρὰ πολὺ λίγο τὰ μάτια, ἢ καὶ νὰ
 παγαίνεις νωρὲς νωρὲς νὰ κοιμάσαι.

Τὰ μέρη ὅπου τὸ μερονύχτι χωρίζεται σὲ δύο ἰσο-
 κουάτια εἶναι βλογοκλειόμενα τοῦ θεοῦ, γιατί, ἔτσι ὅλη
 σου τὴ δουλιὰ τὴν κάνεις μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ, δου-
 λείεις δηλαδή τὰ νεβρα σου ἴσο σ' ἐπλάσε ὁ Θεὸς νὰν
 τὰ δουλεύεις, καὶ ἐπειτα ἔχεις ἀρετὴν καιρὸ νὰν τὰ
 ξεκουραῖεις. Τέτιο βλογοκλειόμενος εἶναι καὶ ὁ τόπος
 μας. Κι ἂν πηγαίναμε ἐμεῖς μὲ τὰ δικὰ μας μυαλά
 καὶ θὰ μαϊμουδιάζαμε ἀπελπιστικῶς τοὺς ξένους, θὰ κά-
 ναμε ἀνάλογη τὴ ζωὴ μας μὲ μεγάλο μας ὄφελος.
 Τῶν παιδιῶν μας, ἂς ποῦμε, θὰν τοὺς ἀρχίζαμε τὰ
 μαθήματά τους στὴς 7 τὸ πρωὶ τὸ ἀργότερο—ἀφίνου-
 τας μιὰ ὥρα γιὰ νὰ σηκωθοῦνε στὴς 6, νὰ καλοπλυ-
 θοῦνε, νὰ φᾶν, καὶ νὰ χωρτεψοῦνε μιὰ στάλα—καὶ
 θὰν τὰ πλαγιάζαμε ἀπὸ τίς 8. Ἄντις ὅμως ἔτσι, ἐμεῖς
 τοὺς κάνουμε τὴ νύχτα μέρα. Ἐγὼ εἶδα ἕνα σωρὸ παι-
 διὰ 14 καὶ 12 χρονῶν, ἀγχορίζ καὶ κριτσα, μέσα στὰ
 θέατρα νὰ κάθονται ὡς στὴς 12 καὶ ἀργότερα, καὶ
 μάλιστα νὰ βλέπουν... ὄχ θε μου, τί ἔβλεπαν καὶ τὸ
 ἀκούγαν! Τέτια παιδιὰ σὲ μεγαλώσουν, θὰ ἔχουνε γε-
 ράσει τὰ νεβρα τους παρὰκαιρὰ, θὰ ἔχουνε χάσει τὴν
 ἐνέργειάν τους, καὶ μὲ τὴν ἐνέργειαν τὴ θέλησή τους,
 τὴν παλευκαριά τους, θὰ ἔχουνε γίνει ἀσκοπα, δίχως
 ἢθική—Ἀριστοῦτοι σωστοί, εἶμαι, σὲ φορεσιές τῆς
 Βιέννης. Τὸ μεγάλο δηλαδή χάρισμα ποῦ μὰς ἔδωκε
 ὁ Θεὸς πᾶσι χαμμένο, καὶ σοῦ θυμίζει τῆς γραφῆς τὴν
 ρητὴ. Μὴ βάλετε τοὺς μαργαρίτας ὁμῶν ἐμπροσθεν
 τῶν... πιδήμων.

Ἰπάρχουν ὅμως, φαίνεται, καὶ χειρότεροι μας, οἱ
 Ἰσπανοὶ. Στὴ Μαδρίτη, ἀκούω, οἱ καφενέδες κ. τ. λ.
 εἶναι ἀνοιχτοὶ ὅλη νύχτα, καὶ ἡ δουλιὰ τὴν ἡμέρα ἀρ-
 χίζει πολὺ ἀργά. Τὰ κυβερνητικὰ γραφεῖα μόλις τὸ
 μεσημέρι κουτσασκουπιζοῦνται· ἡ δουλιὰ τους ἀρχίζει
 τὸ ἀπομεσήμερο κατὰ τίς 5 καὶ τελιώνει στὴς... 6.
 Τέτιο σύστημα πῶς πρέπει νὰ κάνει τὴν καρδιά μερι-
 κῶν μας πολιτικῶν καὶ ἐρχιπολιτικῶν νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ
 πόθο!

Τι λὲν οἱ δικαί μας γιὰ τὴν ἄφτην τὴν
 ἱστορίαν; Ὁ Φωτισμὸς μας, ὁ Ἀβάζος, ὁ Γνεφτός, ὁ
 Ἐξερχός, ὁ Krüger, καὶ τοῦ λόγου σου, Νουμά;

ΔΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ